

Kladno 17. 10. 2021

Základ kázání (2. K 9, 6-15)

6 Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.

7 Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť ‚radostného dárce miluje Bůh‘.

8 Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo,

9 jak je psáno: ‚Rozdělil štědře, obdaroval nuzné, dobrota jeho trvá navěky.‘

10 Ten, který ‚dává semeno k setbě i chléb k jídlu‘, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží ‚plody vaší spravedlnosti‘.

11 Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu.

12 Neboť služba této oběti nejen doplňuje, v čem mají bratří nedostatek, nýbrž také rozhojňuje díkyvdání Bohu:

13 Přesvědčení touto vaší službou budou slavit Boha za to, jak jste se podřídili Kristovu evangeliu a jak štědře se projevuje vaše společenství s nimi i se všemi.

14 Budou se za vás modlit a po vás toužit pro nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal.

15 Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar!

Zamyšlení

Milí sourozenci v Kristu, církevní rok určil pro letošní neděli díkyčinění slova apoštola Pavla adresovaná křesťanům do Korintu. Díkyčinění slavíme každý rok. Při té příležitosti se koná celocírkevní sbírka. Pamatujete, na jaký účel bývá sbírka z neděle díkyčinění? Víte někdo?

Nápověda: některé naše sbírky jsou vyjádřením solidarity nejen uvnitř církve, ale vůči širší společnosti, jak z domova, tak ze zahraničí. Sbírkou dne díkyčinění je celocírkevní, ale není určena vnitrocírkevním účelům. Už znáte odpověď na tu otázku? Je to sbírka pro sociální a charitativní pomoc. Církev je chudá, to víme. S nastupující odlukou od státu, je mnoho našich sborů pod tlakem, zda si zachová svoji samostatnost, nově definovanou finanční soběstačností. Přesto každý sbor jako součástí naší církve přispívá do celocírkevních sbírek. Řeči typu “sami máme málo, proč ještě budeme konat sbírku pro charitu” do církve nepatří. To, že jsme chudí, neznamená, že nemůžeme pomáhat potřebným.

Solidarita se nedefinuje tak, že bohatí dávají chudým. Vzájemná pomoc se děje i mezi chudými.

Pavlova slova z dnešní epištoly jsou povzbuzením k solidaritě. Pavel motivuje a přesvědčuje věřící v Korintu, aby se podíleli na podpoře věřících v Judsku. Jeruzalémští křesťané byli bohatí v duchovních věcech, odsud chodili do světa misionáři, apoštolové. Ale materiálně byli chudší než věřící

v Korintu, Makedonii a jinde. Tam situace byla opačná. Věřící v Korintu netrpěli materiální nouzí, jejich nouze byla jiná, trochu zaostávali v duchovních věcech.

Pro větší motivaci bývá vhodné, aby dárci měli co nejpřesnější informace o účel sbírky, komu je přesně určená, a jaká je situace obdarovaných. Ale nejde to vždycky. Někdy nám stačí důvěra a informace, že sbírka je pro sociální účely, aniž bychom věděli, kdo přesně bude obdarován. Ani apoštol Pavel v našem textu nepopisuje přesně situaci věřících v Jeruzalémě. Zřejmě neměl podrobnější informace a neměl jak je získat. Soustředil se proto na motivaci a povzbuzení dárců. Ani nepředpokládám, že Pavel následně dal zpětnou vazbu dárcům formou finanční zprávy s přesným popisem toho, jak se s jejich dary naložilo. Nám chodí zprávy, které shrnují, kolik se celocírkevně vybralo a kam se dary poslaly.

Neříkám to proto, abych ukázal na to, že jsme lépe informovaní, že jsme na tom lépe než Korint'ané. Chci spíš zdůraznit, že Pavel neřeší technickou stránku daru. Svoji prosbu o sbírku pro chudé odůvodňuje spíš duchovně než technicky. Když to čteme, učíme se málo o zvláštních potřebách církve v Jeruzalémě, ale hodně o smyslu dávání v křesťanském životě. Apoštol Pavel tedy využívá svých rétorických schopností, aby svým čtenářům vysvětlil, že dávání k víře patří, i když není její přidanou hodnotou.

Sbírka není prezentována z pohledu spravedlnosti, nýbrž z pohledu růstu těla, jehož údy jsou navzájem spojené, což je metafora, kterou Korint'ané dobře znají od apoštola Pavla. Jde tedy o vzájemnou péči orgánů stejného těla. Dále jde také o projev lidské štědrosti, stejně tak o projev vděčnosti vůči Bohu. Dar se stává projevem díkyčinění k Bohu, který nám všechno dává. Bůh dává semeno k setbě i chléb k jídlu. A navíc má moc zahrnout nás všemi dary své milosti, abychom vždycky měli dostatek všeho, co potřebujeme, a ještě nám přebývalo pro každé dobré dílo (v. 8).

Tento pohled víry na dary vyžaduje určitou ostražitost a rozlišovací schopnost. Víme o možném zneužívání, k němuž dochází i v církevním prostředí. Víme o možné dezinterpretaci daru jako formy podmanění věrných ze strany nadřízených. Skutečný dar má být projev svobody. Pokud tak činíme podle určitých pravidel, cíl není ztotožnit dárce, ale zefektivnit dary.

Nic z toho by nemělo kazit naši oslavu díkyčinění. Při této příležitosti děkujeme Bohu za jeho štědrost, za dar života a za celé stvoření. Děkujeme mu i za to, že máme něco, co můžeme darovat jiným, za dar štědrosti, za to, že toužíme po opravdovém smyslu života. Taková touha je v současnosti naléhavější, když lidská ruka mění náš svět k nepoznání, přináší obavy o budoucnost. Ztrácíme kontakt s přirozeným světem, hledáme řešení v umělé korekci a regulaci. Zjevně nejasné střídání ročních období, na které jsme byli zvyklí, také ukazuje, že s naším světem něco není v pořádku. Bůh se stáhl a nechal svět svému osudu? Když oslavujeme Boha, nemůžeme zapomenout na otázky, které nás zneklidňují.

Pohledem na plody země si můžeme položit otázky, kolik to stojí? Kolik práce je do toho vloženo? Kolik lidí si to může dovolit? Vážíme si toho, že to máme? Hodnota toho, co tady vidíme na stole, není dána jen tím, kolik to váží, kolik to stojí.

Mnozí lidé se ani nedostanou k tomu, aby se ptali, kolik to váží, kolik to stojí. Není co vážit, není na co se ptát. Mnozí jsou závislí na darech, i na těch našich.

To, co Pavel slaví ve svém listu Korintským, a to, co slavíme dnes my, je cennější než ovoce a zelenina. Je to pouto společenství, které spojuje věřící mezi sebou a které nás spojuje se všemi lidmi, a se stvořením obecně. Pavel o tom mluví horlivě. Svědčí o dvou skutečnostech, které vnímáme jako protiklad. Představuje nám je jako dialog mezi bohatstvím a chudobou, které vnímáme jako střet. Zjevně jde především o materiální bohatství některých a strádání ostatních. Tato nerovnováha, kterou je třeba neúnavně napravovat prostřednictvím sociálního systému založeného na solidaritě, však nikdy nebude zcela vyřešena.

V pozadí dialogu bohatství a chudoby se děje něco podstatnějšího, a to je narušení démonizace bohatství a peněz, které se tímto stávají zdrojem bratrství a solidarity. Oslavujeme Boha prostřednictvím našich darů a desakralizujeme to, co se jindy nazývá mamonem. Dárcovství tedy přináší duchovní zisk více než spravedlnost. Je součástí díkůčinění a růstu ve víře.

Díkůčinění slaví dárci i obdarovaní, protože všichni jsme přijali jako největší a neocenitelný dar Boží milost skrze našeho Pána Ježíše Krista. “Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar!” Amen